

ANACOS DE ESPELLO

ANO XXXIII DA ERA ORWELL...

#4

RECORTABEL'

WILFRED CHAN/CNN

/// AUTONOMIA
/// METAFÍSICA INSU
/// DECONDICIONAMENTO

recetario para cocinar con cristais

"Quen non espera o inesperado, nunca o atopará, pois é
imposíbel de atopar e impenetrábel e ningún camiño conduce
alí"

Heraclito

"Por un lado está o existente, cos seus costumes e as súas
certezas. E de certeza, este veneno social, morremos.
Polo outro lado está a insurrección, o descoñecido que
irrompe na vida de todos. O posíbel inicio dunha practica
esaxerada da liberdade."

Ai ferri corti

"Non sei o que quero pero sei como obtelo"

Sex Pistols

a auténtica

seguridad

está en

arriscar

A TODXS AS QUE ESTÁN
ENGAIOLADXS

BATAS BRANCAS E PLACAS...

MANTENEN A RAIA
DIVISIÓN DA PROPIEDAD

AFOGAN A RAIBA...

ADMINISTRACIÓN DIARIA DE MEDO
DE LIBERACIÓN SOSTIDA.

MEDO AO DOLOR.
MEDO AO MEDO.

TRAFICAN CON EXCITACIÓN SEN RISCO.
ALEGRÍA SEN CAUSA.

PÁNICO, CÁNCRO.

NÚMERO, EQUILIBRIO
UNIDIMENSIONAL, INVARIABLE

DESERTO...

UNA AYUDITA?

TRATAMENTOS
SINTOMÁTICOS
PARA MITIGAR AS
CONSEQUÊNCIAS

PALIATIVOS PARA
LINHA ESPERA MAIS
OU MENOS LONGA

INNOVACIÓN...

SOFISTICADAS LUCES DE
CORES RESPONDEM A TUA
QUÍMICA CEREBRAL,

DINAMIZAN AS TÚAS
RELACIÓNS.

ESPERAS A TUA HORA ALLUCINANDO
NUN MOTOR DE BÚSQUEDA.

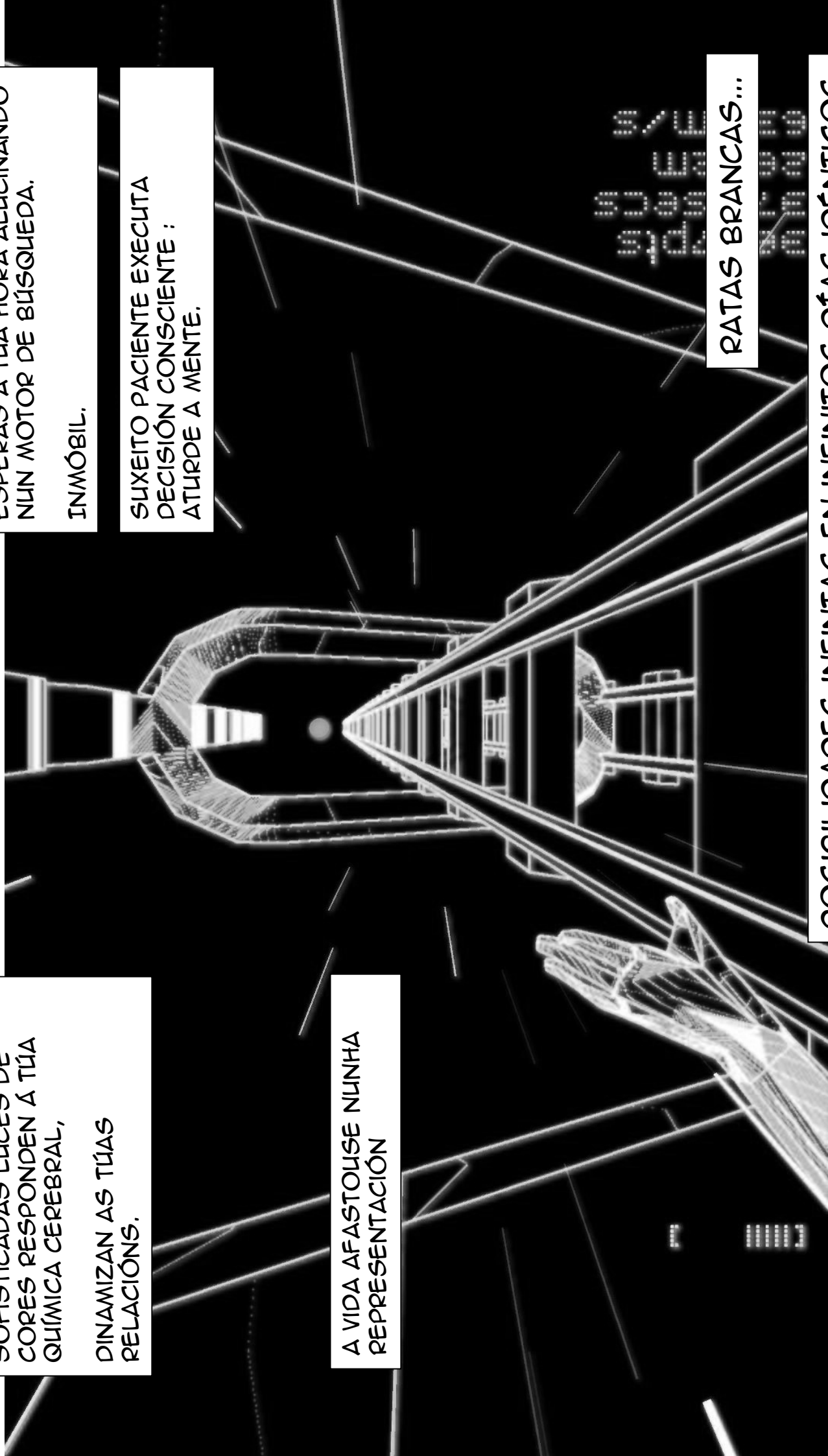
INMÓBIL.

SUXEITO PACIENTE EXECUTA
DECISIÓ CONSCIENTE ;
ATURDE A MENTE.

A VIDA AFASTOLUSE NUNHA
REPRESENTACIÓN

RATAS BRANCAS...

POSIBILIDADES INFINITAS EN INFINITOS DÍAS IDÉNTICOS.

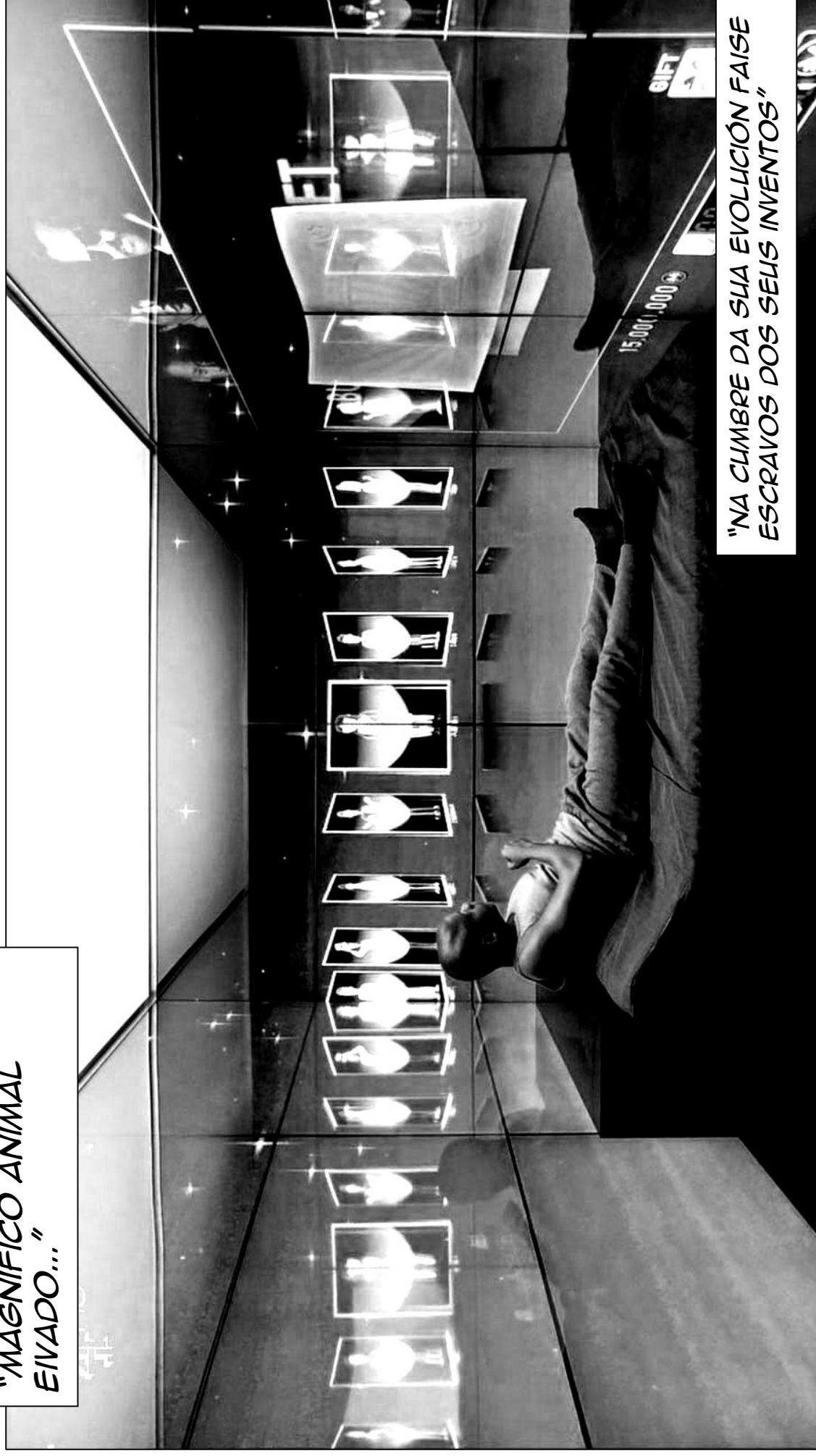

PERSIGUES A ALGUÉM QUE SE PARECE A TI...

... E A MÁQUINA LEVA VENTAXA.

"MAGNÍFICO ANIMAL
EIVADO..."

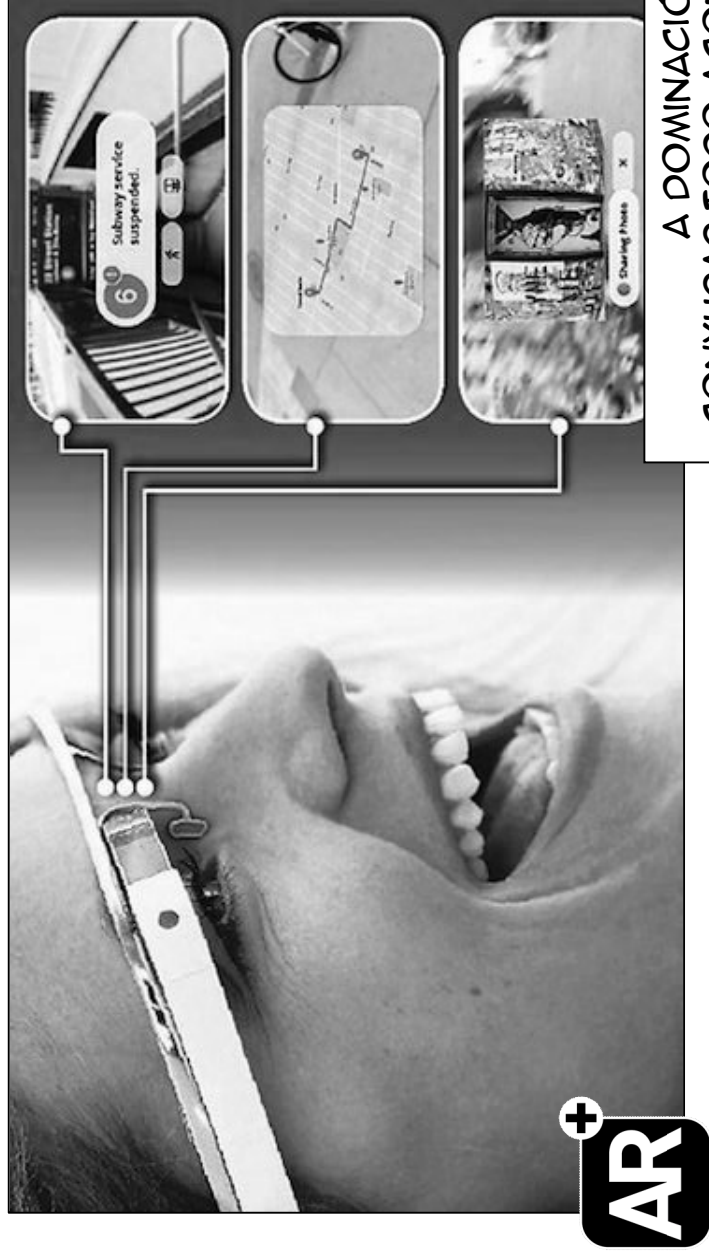
"NA CLIMBRE DA SUA EVOLUÇÃO FAISE
ESCRAVOS DOS SEUS INVENTOS"

"SEPARADO DOS IGUAIS,
EVOLUCIONADO EN CALTIVIDADE, MUTILADO DOS SENTIDOS..."

A DOMINACIÓN TRATA DE
CONXLURAR TODO ACONTECIMENTO

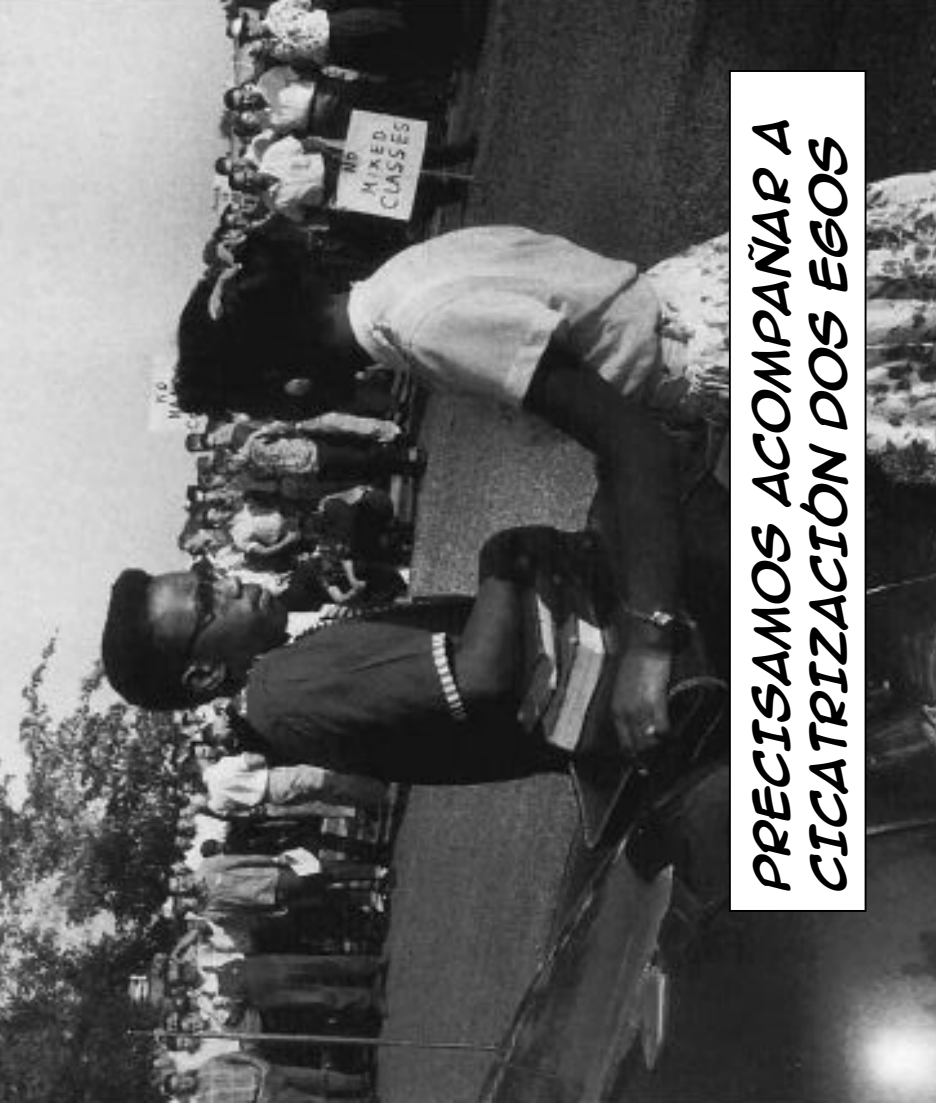
CRES QUE NON ESTÁS
ENCERRADXX?

A REALIDADE É A INFORMACION
A SAÚDE É O DIAGNOSTICO
O BENESTAR É O MEDO

1984 - 2017

*Non sabemos se a insurrección
terá aires de asalto heroico, ou
se será un ataque de choro
planetario; un brutal acceso de
sensibilidade despois de
décadas de anestesia, de
miseria, de necesidade*

Comité Invisible

Nós buscamos o xeito de repetir a experiencia da abundancia. De repetila e de sostela no tempo.

Dalo todo, deixando atrás a economía de esforzos e de egos, o cálculo. Sen agardar ningún resultado. Sen centrar a mente noutro momento que neste, que muda sen parar.

Sentir as dores non choradas das meninxs que fomos, e como

se avivan en resposta a situacións presentes.

Fuximos do pasado e do futuro, cara a autenticidade do presente, sexa cal sexa. A evasión aquí e agora. Mais sen urxencia. Aceitar o mundo, e gañar a serenidade para entender os propios desexos a cada momento (os que están por baixo do ego, do patriarcado, da moral), e procurar a súa realización. Precipitar.

Dar coa espontaneidade que pervive por baixo do condicionamento, o xeito de fluir cos devires que nos arrodean. Palpar o propio o corpo, e o propio espírito.

Levamos os latigazos cos que nos domesticaron marcados no espírito e nos órganos. Síntomas repetidos ciclicamente nolo recordan.

Só desfácendonos dos lastres emocionais que nos atan a esta civilización poderemos estar en grao de interatuar para subvertinos e subvertila. Só desertando das súas institucións e sabotándoas poderemos chegar cada unha ás comprensións

necesarias para dita transformación.

E para desfácernos deses lastres, primeiro precisamos aceptalos, aceptarnos así.

Buscamos as pedras de toque do Sistema. E este está dentro e fóra de cada unha de nós. É máis, non hai nin dentro nin fóra... Non podemos demolelo sen demoler ao mesmo tempo algo de nós mesmas. Somos parte del. O capitalismo é, ante todo, unha relación social. De competencia, de depredación. A mercadoría e o seu reverso, o diñeiro, conteñen todo isto na súa esencia. Son os medios que deviron fins, o invento que deviu inventor, a técnica que deviu relixión... onde quedou a dimensión espiritual? Mercadoría e diñeiro levan os encaixes do noso mundo. Son, de feito, os auténticos suxeitos deste mundo no que vivimos. E a nosa moral e o noso ego-centrismo non son máis que as condicións subxectivas para a perpetuación do seu dominio.

O patriarcado, precondition para a dominación económica, aprendeunos a darlle un valor

prioritario ao que está “fóra”, ao público, sobre o íntimo, xenerando así unha falsa dicotomía, unha compartimentación da que se alimenta a política (tamén a política revolucionaria), e tantas outras dominacións. Volcámonos no “público” porque estamos isoladas.

Neste escenario, achamos urxente ampliar a nosa conciencia para poder transgredir estes ditados. Decatámonos de que estamos eivados por moitas xeneracións xa de civilización biocida, e queremos autoxestionar as nosas eivas. Porque a nosa vontade é continuar a desprazar o modo de relación imperante por outros modos. E a razón, o propagandista do ego, non é suficiente como o medio indicado para tal fin. Para operar os cambios necesarios, precisamos tamén arder nós mesmas. Para arder nós mesmas precisamos actuar directamente sobre a realidade, precisamos desertar, sabotar os modos desta civilización e experimentar na procura dos propios. Precisamos abrir as vías de comunicación coas que nos arroean e con um/ha memx para poder xestionar as nosas propias

merdas e non proxectalas nas outrxs, para poder resistir os golpes que nos propinan os refluxos dos Egos. Manter limpiño o subconsciente, ao tempo que facemos un esforzo de atención e acción. A que atendo? Que me importa?

Contra a autoridade

Contra a máquina benpensante e cuantificadora.

Contra o dominio dos egos violados.

UN ERRO MOI COMÚN: TER O CORAXE DE
ACTUAR SEGÚN OS PROPIOS PRINCIPIOS.
A CUESTIÓN É TER O CORAXE DE AFRONTAR
UN ATAQUE AOS PROPIOS PRINCIPIOS

TRATAS DE BRILLAR ANTES
DE QUE ESTE MUNDO TE
CONSUMA

E NON O FARÁS NUNCA POR UN
SALARIO. QUERES ALGO QUE NON
SE ATOPA NO MERCADO...

NEN SEQUERA PODES ANTICIPAR
DE ONDE VIRÁN OS DESTELLOS.

AÍNDA QUE SI SABES A ONDE
APUNTAN OS IMPULSOS, FALTA
ALGO...

PRECISAS MÁIS LIBERDADE DE
MOVEMENTOS, OU NON VAS
CHEGAR A TEMPO...

UN COMPROMISO CONTIGO
MESMX, COXS OUTRXS, ...

... DETERMINACIÓN

A INVERSIÓN, DESERCIÓN...

...AUTONOMÍA

...RESISTENCIA.

FACERSE COA SERENIDADE

ACEITAR A POSIBILIDADE
DA DOR...

VIVENCIAR A
CRISE CURATIVA

COLECTIVIZALA...

...DAR COA AUTONOMÍA DE
MOVEMENTOS, COA PSICOMOTRICIDADE
QUE NOS FOI PROHIBIDA, QUE NON
PLIDEMOS EXPERIMENTAR

Encher o abismo que separa desde vai tanto as palabras e os actos. Dar coa potencia, coa determinación proscria. E para facelo desde outro lugar que desde o horror que anticipan os tempos, é preciso loitar simultaneamente contra o isolamento, a apatía, a insensibilidade; e as pegadas que deixaron en nós.

E de nada sirve facer acopio de novas e elaboradas crenzas compensatorias. Non serve desprazar o pensamento por doutrina ou ideoloxía. Non podemos apuntalar

mais verdades xerais, tan só subtraelas.

E darlles lume.

Aceitar as percepcións rexidas por necesidades non satisfeitas, pero dar coa capacidade de relativizalas, de implicarnos no presente. Tamén somos o pasado individual e os seus ecos, pero o somos *individualmente*. O presente é o único momento colectivo. Aí está a única posibilidade de comunicación. Cada quen desde a sua ubicación específica e relativa, que pode non ser válida para outrx.

Queremos aliarnos co impulso autoconstrutivo dos seres vivos, coa autonomía ingobernable dos corpos e os seus síntomas.

Recrear o estado no que poden cicatrizar as feridas coas que a Dominación marcou o nosos egos, o estado no que se acada o máximo de integración co medio.

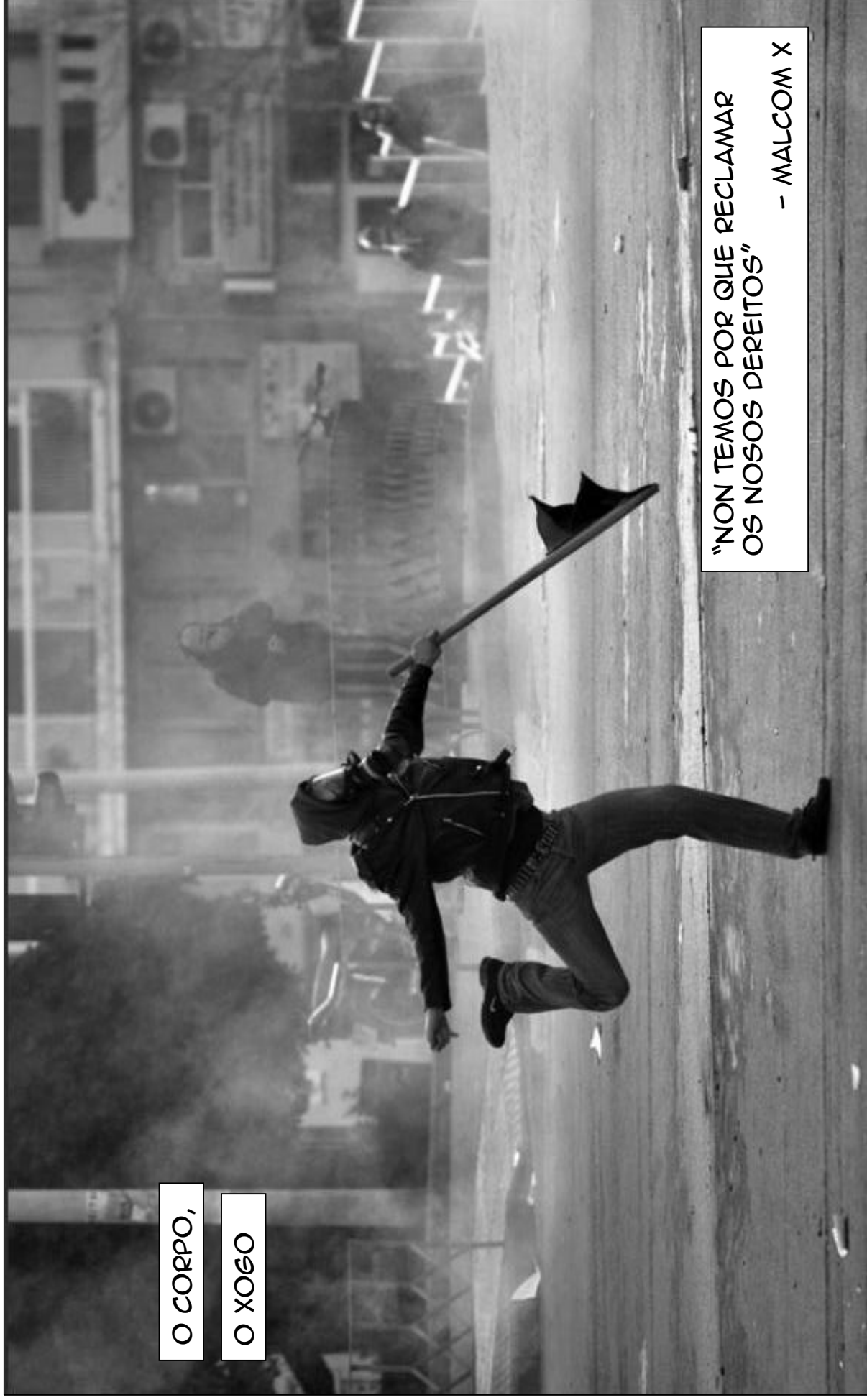

O CORPO,

O XOGO

"NON TEMOS POR QUE RECLAMAR
OS NOSOS DEREITOS"

- MALCOM X

24 HOUR PARTY PEOPLE

PROCURAR SÚBITA ILUMINACIÓN PARTILLADA

CAMBIOS LEVAN ASOCIADOS CAMBIOS

NON CREO EN NADA

(EXCEPTO EN TI, EN MIN E NALGUNHXS MAIS)

Creeis que todo tiene un límite,
así estais todos limitados

* * *

Eskorbuto

*Facer, e vogar no mesmo
movemento*

Sementar por todas partes

Groove, swing, flow...

Nin sequera sei onde estou

Pero chego aos sitios

Non o busco

Pero consigo o que quero

Morrería de agotamento se

tuvera que tomar todas as

decisións que me trouxeron

aquí

*Falamos de cousas que poden
existir ou non. Pero é
irrelevante se existen ou non.*

*De facer certas cousas
sobreveñen correctos
resultados; advirtese de non
atribuír realidade obxectiva a
calquera delas - Aleister
Crowley*

A indiferencia ás causas
mediatas é unha característica
xeral dos pobos denominados
primitivos, a cuestión do por
qué semellalles carente de
interese. Pode ser que esta
centralidade da causalidade
sexa un trazo diferencial das
culturas colonizadoras? A
procura da Verdade única, que
unha vez “comprendida” se
trata de impoñer (mais ou
menos carifiosamente) ás
outras. Novamente a moral. E o
antídoto primitivo é unha
tradicional aversión polo Único,
polo absoluto.

*Desde a Ilustración europea do
século XVIII, certa crenza
creceu até o punto en que agora
é omnipresente e unha parte tan
fundamental da visión do
mundo occidental, que
xeralmente se considera tolx a*

*quen ouse cuestionala. A crenza
dominante é que este universo
se executa na causalidade
material e portanto é
compreensíbel para a razón.
Practicamente todo o mundo
tamén mantén a crenza
secundaria que contradice isto -
a crenza de que ten algo que se
chama libre albedrío, apesar de
que son incapaces de precisar
que é. - Peter Carroll*

E as crenzas que albergues
teñen un papel fundamental na
túa percepción e na túa
construción da realidade.

Isto en si non é malo, é así. É
biolóxico, estamos feitos para
crer, ten certas ventaxas (aforra
procesamento neuronal e fai
posibles moitas actividades
doutro xeito non poderíamos
realizar). O problema ven cando
as crenzas de cada un non as
constrúe cada un en base á
experiencia da súa relación co
mundo senón que, privados
desde meninx de toda
autonomía, somos privadxs
tamén da capacidade de xenerar
as crenzas necesarias para
actuar dentro do marco das
nosas circunstancias vitais
irrepetíbeis, e rematamos por
elaborar a nosa realidade en

base a crenzas vindas de fóra, condicionando a nosa relación co medio por percepcións artificiais, desde a cuestión máis banal ata as Ideoloxías.

Deixar os terreios asegurados polo Consenso e comezar a explorar sen o sustento das nosas seguridades perceptivas máis convencionais. Sen “maioría” algunha do noso lado, sen que sirva gran parte do andamiaxe conceptual que se foi armando desde a nosa máis tenra infancia... que é cultural e individualmente relativo.

O risco principal: a loucura, a “enfermidade mental”, ese dispositivo punitivo occidental que che pode levar á fogueira. “Estar fóra”. A ansiedade, o pánico, a paranoia que precipitan sobre nós as miradas sancionadoras cando estamos emocionalmente febles...

De todos xeitos isto acecha hoxe até ao máis integrado... Ese é o encanto do momento presente.

FURAR...

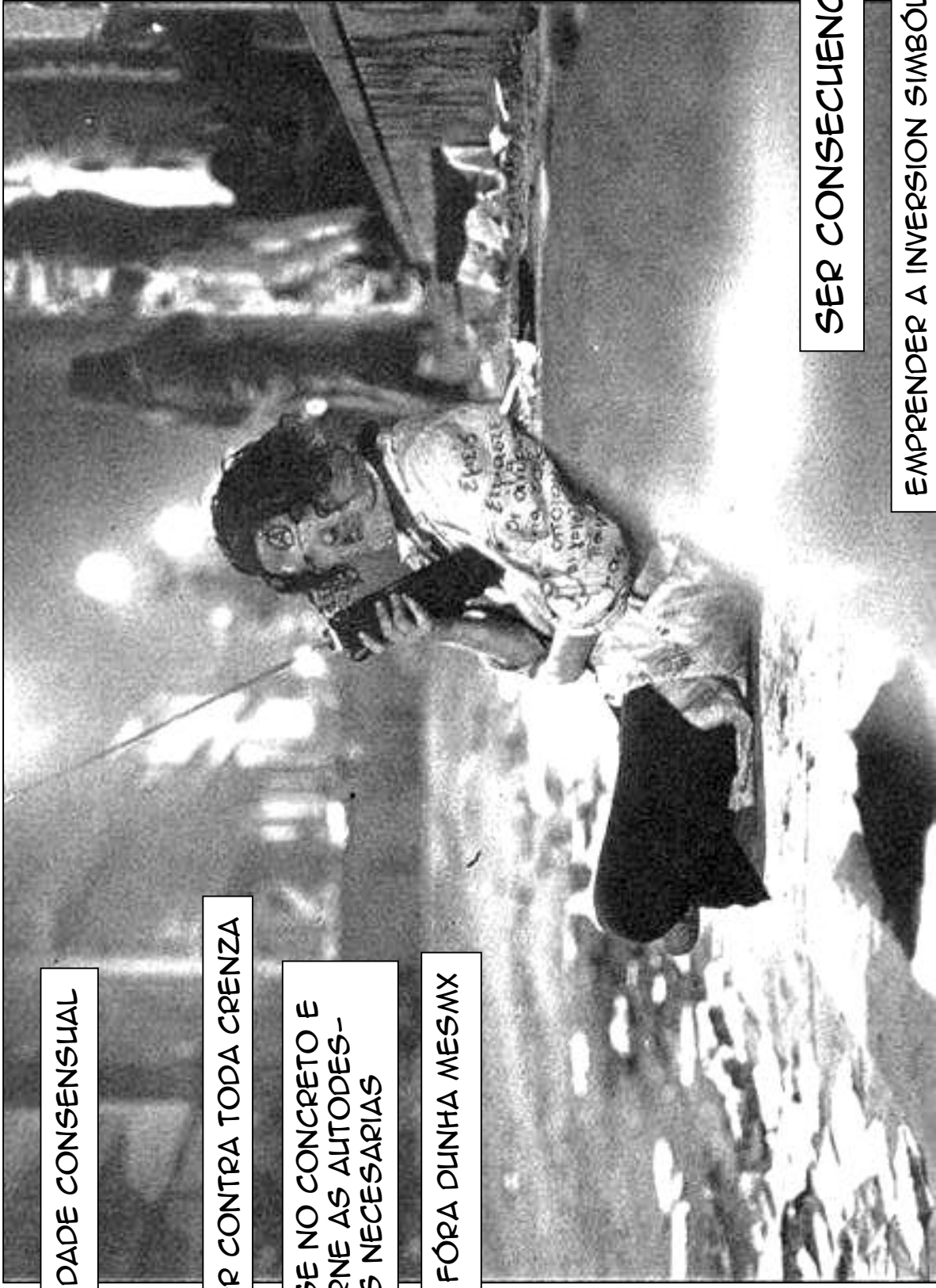

...NA REALIDADE CONSENSUAL

ARREMETER CONTRA TODA CRENZA

IMPLICARSE NO CONCRETO E
FACER CARNE AS AUTODES-
TRUCCÍONS NECESARIAS

DENTRO E FÓRA DUNHA MESMIX

SER CONSECUENCIA

EMPRENDER A INVERSIÓN SIMBÓLICA
CON MEDIOS MATERIAIS

TOMAR AS DECISIONS
E ACOLLER AS NOVAS POSSIBILIDADES QUE EMERXEN

A INDIENACIÓN SÁBENOS A POLCO
O EXCESO QUEDÓUSENOS PEQUEÑO

EGOCENTRISMO E MORAL

PSICODINÁMICA DO CONDICIONAMENTO

*Por que as meninxs semellan
tan frecuentemente
espontáneas, cheas de alegría e
concentradas, mentres as
adultxs semellan vixtiadas,
cheas de ansiedade e
dispersas? É pola maldita
noción de ter un ego*

**Luke Rhinehart, O home dos
dados**

*A extensión lóxica do ego é
Deus*

Jim Morrison

*Nas zonas ditas desenvolvidas,
as ciencias constitúen un
discurso de verdade ao cal é
recoñecido o poder de ordenar
a propia existencia da
colectividade, aí onde o
discurso relixioso perdeu esa
capacidade*

atribuído a Tiquun

Segundo eu o vexo, o egocentrismo é o principal obstáculo para termos relacións plenas que posibiliten o entorno de apoio mutuo que bioloxica-mente precisamos para desenvolvernos plenamente.

Os medos e as inseguridades que nos habitan, a falta de confianza, os roles de sumisión, autoritarismo, victimismo, ... condicionan a posición desde a cal nos relacionamos. Vivimos na miseria afetiva, as persoas estamos cada vez máis illadas, somos máis incapaces de comunicarnos sinceramente, sentímonos máis atacadas, máis resentidas, máis soas, voltámonos máis inconscientes dos nosos propios estados, máis alleas aos nosos desexos e a como satisfacelos... Somos portadoras de eivas incorporadas desde a nosa máis temprana infancia cos mil e un xeitos nos que os nosos procesos biolóxicos de desenvolvemento foron agredidos. Estas eivas constitúen auto-limitacións, e impídenos realizar os nosos desexos, tanto individual como colectivamente.

Nada novo. Milenios de cultura colonizadora pesan sobre nós.

Dominanos o egocentrismo, a cronificación dun estado que debería estar circunscrito a unha fase temprana de desenvolvemento, no que un organismo xoven pon barreiras de protección “extra” para protexerse de influencias desfavorábeis e presións excesivas. Normalmente demandando esta protección dxs adultxs. E así poder madurar. Dito estado na nosa especie é natural durante a primeira infancia. Se ten a protección adecuada das súas maiores, no organismo xoven vam madurando pola propia interacción co medio as estruturas de interacción (físicas e psíquicas), e pode librarse progresivamente desas barreiras “extra”.

É un estado que tem algo de paranoico: “aínda non son autónomo, polo que me coloco no centro da miña atención como xeito de protexerme (todo me pasa a min)”.

A cuestión é que estamos a unhas cantas xeneracións de distancia do momento no que se

lles daba ás meniñas esa protección e seguridade incondicional, sen moralizalas, sen condicionalas para que se adapten ás ríxidas normas que impoñen as miradas alleas. Na sociedade que vivimos experimentamos sobre nós desde moi cedo as fortes presións dun sistema moi complexo, que operan tanto nas persoas en desenvolvemento como nas súas adultas de referencia. Non se lles da a oportunidade aos nenos de experimentar libremente co mundo mentres son acompañadas por adultas.

Ademais, as propias adultas de referencia tenden a proxectar as súas dores e complexos na meninx. Na nosa civilización as meninxs son os seres humanos sobre os que as adultxs gozamos dunha autoridade incontestada. A crianzas -como tantos outros- son un asunto “privado”, protexido polos muros infranqueábeis da Parella e a Familia. A moral protexe a propiedade dx “cabeza de familia”, como extensión do seu seu ego. Isto é aproveitado -normalmente dun xeito inconsciente- para “lavar” as dores non xestionadas dxs

adultxs nas crianzas (e/ou na parella).

É un mecanismo psicolóxico para desfacer nos (ou alixeirarnos) dos nosos traumas: volcalos na seguinte na cadea. Sempre no sentido da xerarquía familiar.

Todo isto leva a que este estado de egocentrismo na nennx, este estado de auto-protección extra do que falabamos, se cronifique e se extenda á vida adulta, rematando por constituir en si mesmo un obstáculo para a interacción co mundo, e o propio desenvolve-mento. Así é como as persoas incorporamos a nosa necesidade de autodefensa-autoafirmación.

Conforme se achega a idade adulta, o egocentrismo fai da Moral a súa arma de protección e ataque ao distinto. O ben e o mal empréganse para atacar a quen non pensa coma nós ou para xustificarnos a nós mesmas. “Eu estou na Verdade, no Ben; ti estás no Erro, no Mal”. Preciso poñer-me por riba, dominar, volcar as miñas dores, porque cando o meu ser estaba madurando non tiven a seguridade e a protección que

precisava. E isto é así, porque nos criaron persoas con esta mesma eiva, etc etc. Bola de neve.

É de esperar que, conforme as presións de adaptación a unha sociedade progresivamente máis maquinizada son cada vez maiores, e co decorrer de xeneracións -cada unha das cales transmitiu máis dores na seguinte-, prospere o egocentrismo, coma unha pantasma que se autoperpetua sobre a existencia humana.

O reverso subxectivo do sistema de dominación baseado na mercadoría (a propiedade privada non é máis que unha

causa-consecuencia deste estado subxectivo).

Esta é a nosa ferida. Só poderemos ter relacións plenas e subvertir as condicións presentes se somos quen de abrir as vías para acompañar a súa curación (e deixar de bloqueala por diversos medios).

Velaí enton a transcendencia do cuestionamento da Moral. Trátase de romper o círculo vicioso (non só no que atinxe ás vindeiras xeneracións, mais tamén entre as “contemporáneas”) para reapropriarnos de nós mesmxs e das nosas relacións.

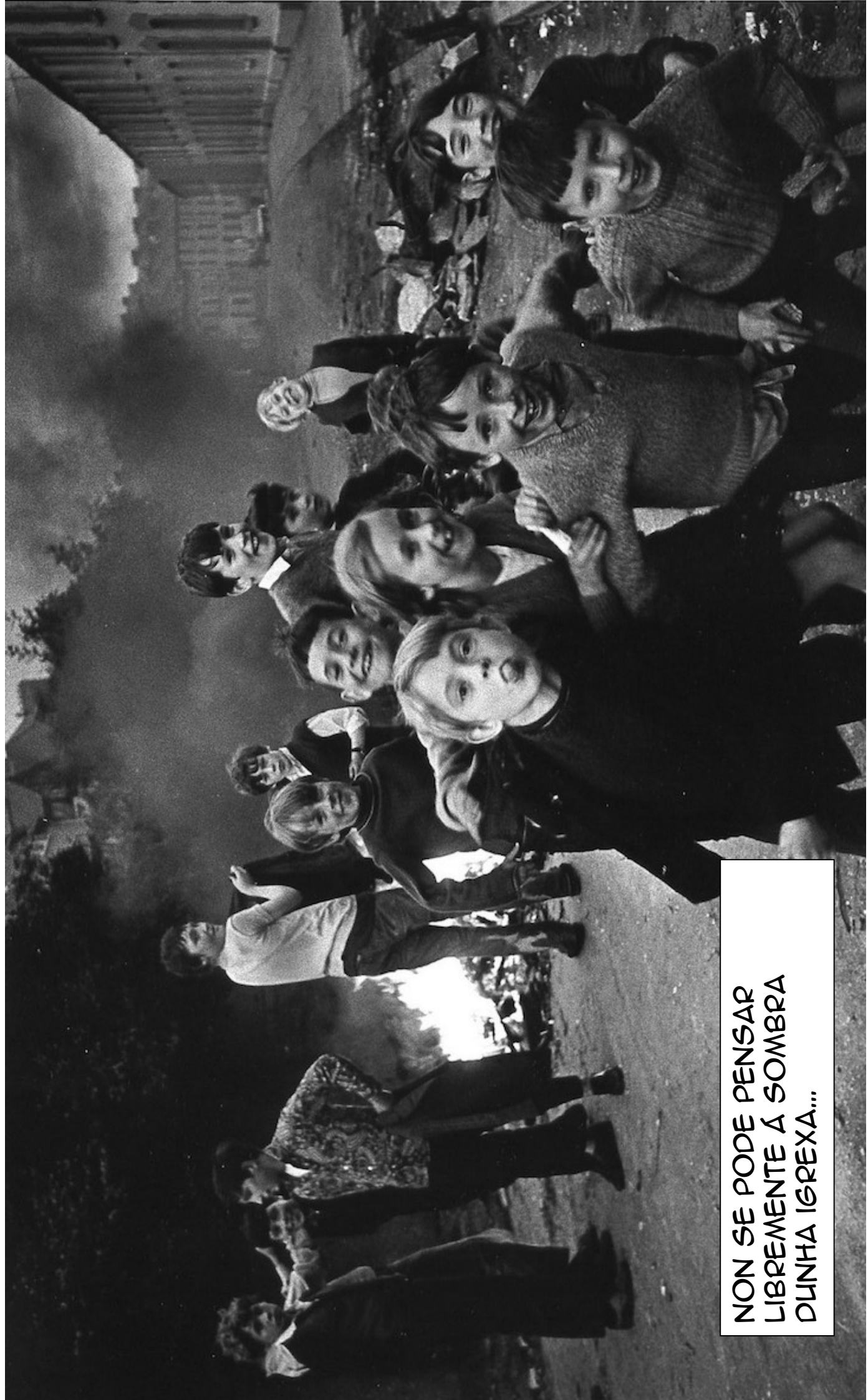

**PUIDÉMOLO TODO.
QUEREMOS MAIS.**

AS CONTRARIIDADES CON OUTRAS
PERSOAS ADOITAN ASIMILARSE AOS
MESMOS CONFLICTOS HABITUAIS
PORQUE **ESTES ESTÁN ASOCIADOS**
A CERTAS PROGRAMACIÓN AFIAN-
ZADAS DURANTE UN DESENVOLVE-

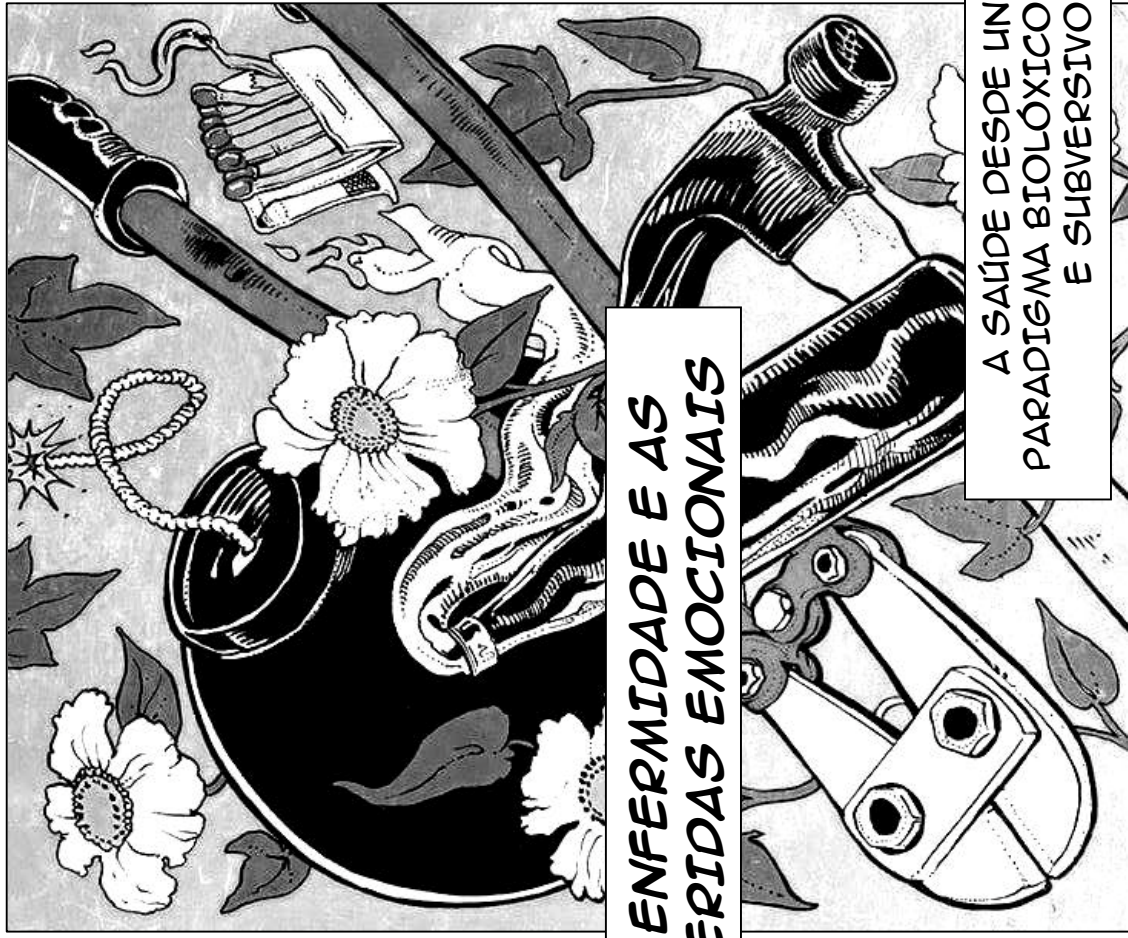
MENTO DIRIXIDO

NON SE PODE PENSAR
LIBREMENTE Á SOMBRA
DUNHA IGREJA...

A ENFERMIDADE E AS FERIDAS EMOCIONAIS

A SAÚDE DESDE UN PARADIGMA BIOLÓGICO E SUBVERSIVO

“Tarde ou cedo a I.S. terá que definir-se como unha terapéutica”

**Internationale Situationniste
nº8 (1963)**

De acordo co enfoque da denominada Nova Medicina,¹ inaugurada polo oncólogo alemán Ryke Geerd Hamer, as enfermidades son programas de adaptación biolóxica. Nos casos máis extremos, estes programas

adaptativos teñen como consecuencia os cancros, mais todas as enfermidades teñen un desenvolvemento análogo ao cancro (dun certo tecido).

Un programa de adaptación a que? A un trauma, una situación que pon en perigo a supervivencia ou os recursos para asegurala.

E a cuestión é que dentro deste programa biolóxico non hai distinción entre o real e o imaxinario. O detonante da enfermidade é a emoción, o trauma emocional vivido nesa situación. Pouco máis da que se che “atragante” unha crítica, ou que se che atragante un óso, se o vives como un conflito emocional dun certo grao, o cerebro vai desencadear unha proliferación celular no estómago para desfacer as causas do atragantamento.²

Se o vives como un atragantamento, e non como rencor, ou como unha invasión do territorio... (por poñer algún exemplo) é porque xa experimentaches no pasado un outro conflito intenso dese tipo, ou nunha idade temprana (cando

somos bioloxicamente dependentes), ou un momento de maduración dese sistema fisiológico, ou mentres estabas comendo... Vívelo así polos contidos dos teus condicionamentos, das túas crenzas subconscientes, vinculados con conflitos ou agresións pasadas.³

Actualmente vivimos en condicións de certa “seguridade biolóxica” (non adoitamos experimentar ameazas reais á supervivencia -na adultez⁴-, máis si conflitos ou agresións no terreo do imaxinario). De acordo con isto, podemos afirmar que hoxe as causas da meirande parte dos síntomas e enfermidades son de índole emocional. Dun lado queda o determinismo xenético (comodín da medicina oficial) ou a paranoia antimicrobiana.⁵

No decorrer destes programas adaptativos está prevista a súa volta a normalidade. A enfermidade transcorre en dúas fases consecutivas, unha de conflito activo e unha de reparación. Porén, a segunda non está exenta de riscos en certos casos (o programa

biolóxico pode rematar coa túa vida - aí entraría a actuación dun acompañamento terapéutico apropiado).

Mais para acompañar o noso corpo e transitar a enfermidade teremos que vérnolas con certas condicións da vida actual:

- a fraqueza do noso Ego (subsidiario das agresións acumuladas durante varios milenios de Patriarcado), e a nosa consecuente propensión á agresión principalmente mediante a Moralización

- o Paradigma de Control e a Relixión da Ciencia: o rol do paciente-espectador-vítima, a desconfianza nos procesos de autocuración do organismo e nos saberes tradicionais, o intervencionismo médico-tecnolóxico nos procesos de vida desde o nacemento, o perigo de que o Diagnóstico desencadee novos conflitos e enfermidades (por medo á morte, autodesvalorización, etc), a procura constante dunha “Normalidade” fisiolóxica á que aspirar e a conseguinte obstaculización dos síntomas, ...

- a explotación, o ritmo excesivo e a intoxicación a que se ve sometido o noso organismo, o isolamento individual

Todos estes son factores antagónicos ao respecto cara un proceso biolóxico que non se pode superar se é continuamente bloqueado por todos os medios. Faise entón necesario tomar as medidas apropiadas para estar en grao de subvertir o sentido das programacións subconscientes que nos condicionan. Para recuperar o noso corpo, que tamén nos foi desposuído. Precisamos actuar sobre as mencionadas condicións da vida actual. E afondar no paradigma biolóxico, na comprensión dos condicionamentos individuais, sintonizar-nos cos xeitos do noso ser animal humano. Neste sentido, o noso interese apunta tamén ás prácticas pre-civilizadas e tradicionais de sanación, en moitos casos vinculadas á catarse das ataduras internas e ao acompañamento cos ritmos, momentos, e lugares do entorno natural onde transcorre a propia vida.

notas:

1. Verificada oficialmente e criminalizada e perseguida pola mafia médica por poñer en cuestión a intoxicación rendibel
2. Dito trauma é amplificado por certas condicións nas que se vive a situación: que sexa vivida de modo dramático, inesperado e conflitivo, en soledade, e sen posibilidade dunha solución satisfactoria.
3. Esta nova importancia outorgada á creenza si que é quen de explicar o efecto placebo ou nocebo, que permanecen como incógnitas para a medicina oficial
4. Canto menor é unha crianza, maior é a súa dependencia, polo que maior é a posibilidade de que unha agresión directa ou indirecta (á autonomía do seu desenvolvemento) constitúan realmente unha ameaza biolóxica á supervivencia
5. Si concebimos a herdanza de conflitos emocionais e a repetición xenealóxica de roles. Os microbios teñem no noso concepto un papel positivo, asociado á reparación dos tecidos.

ESTÁS NA CABEZA DAQUEL NEGRO.
BOTAS DE MENOS ALGO MOI VELLO

TOMAR CONTACTO REAL.
FREAR HIPERESTIMULACIÓN.
DESENCADear
INTENSIDADES AUTÉNTICAS

ABANDONAR TODA POSICION DE
CONTROL

TODA CERTEZA DEFINITIVA
TODA CONDUCTA ALLEA
TODA RESPONSTA A ALGO
QUE XA PASOU

TODA MEDIACIÓN

85053361

WILFRED CHAHN/CHN

A FUNCIÓN TRASCENDENTE DERIVA DA UNIÓN DE CONTIDOS
CONSCIENTES E INCONSCIENTES*

*CARL JUNG

NINGÚN ACTO DE REVOLTA É INÚTIL

POLAS DEFICIENCIAS DE
AUTONOMIA NO NOSO
DESENVOLVEMENTO E A
DIRECTIVIDADE QUE REXIÚ A
FORMACIÓN DA NOSA RELACIÓN
CO PENSAMENTO ABSTRACTO,
ADOITAMOS TOMAR AS
DECISIÓNS EXCLUSIVAMENTE A
PARTIR DA PEGADA EMOCIONAL
QUE NOS IMPRIMEN AS
POSIBILIDADES DE ESCOLLA.

A RAZÓN SÓ INTERVÉN
COMO O PROPAGANDISTA
DO EGO CARENTE.

É DICIR, QUE NO FONDO NON
ESTAMOS EN GRAO DE
COÑECER A RAZÓN DA NOSA
ESCOLLA SENÓN SÓ DE
XUSTIFICALA COMA UNHA BOA
ESCOLLA, COMA SE
TUVESEMOS QUE DEFENDER A
VALIDEZ ANTE A MORAL DE
CADA DECISIÓN

(DE CERTO QUE A MESMA
MORAL É ORIXE E
CONSECUENCIA DESTA EIVA).

PARA PODER MIRARNOS AOS OLLOS

O poder non se vai desintegrar voluntariamente. O sistema que tende a aillarte, explotarte, e arrodearte dunha miseria opulenta e tóxica, non vai caer por si solo. Aínda máis: en tempos de crise, cando a máquina non funciona ben, estréitase o cerco da Dominación. Máis explotación, máis aillamento, máis miseria. As únicas ofertas de traballo que atoparás son de madero ou escravo. Loitar por manter a miseria ou contra ela?

Hoxe por hoxe a posibilidade de desmantelar o Sistema semella moi lonxana. Pero a dicotomía cada vez é máis clara: ou aceptamos o disciplinamento crecente ata non se sabe qué límite, ou o enfrontamos.

Pero confésoo: xa non me gustaba cando funcionaba «ben». Non loito por un grao «aceitable» de explotación, toxicidade, e miseria afectiva. Quero a súa completa desaparición.

Non quero ser donx de min memx nun tempo acoutado. Quérome enteirx.

Para iso creo necesario un amplo desorde que paralice e faga irreversible a volta ao funcionamento da Máquina. É unha grande tarefa, pero acaso hai outro modo?

Non vai chegar un día no que de repente, unha chea de xente se decida a acabar con esta miseria e actúe dun modo certero e efectivo. Unha tarefa tan inmensa precisa de coñecementos, dunha experiencia vivida, dun percorrido.

O modo de conseguilo é xerar trastornos

crecentes. Para entorpecer o normal funcionamento do sistema e dificultar ou impedir a súa recuperación. Dun xeito progresivo, aproveitar as diferentes ocasións para dar un pasíño máis. E no camiño, ir tamén expropiándose a un/ha memx.

Aprender tamén a xerar novas oportunidades de negar o que nos nega, contra toda autoridade. Tamén contra as autoridades “aprendidas” que levan consigo as ataduras morais nas que nos formamos como persoas.

TRASTORNOS CRECENTES
TENDENTES Á
IRRECLUPERABILIDADE

Vencer o aillamento e facer calar a voz que di “xs outrxs aceitan”. Non estás sóx, hai máis persoas nas que a rabia contra este sistema destructivo xa prendeu e xa están decididxs a

actuar. As accións fan ás persoas. E as accións xuntan ás persoas.

Un percorrido para aprender a facelo, para aprender a paralizar o sistema e atopar ocasións de destruír as súas bases. Para darnos o tempo e mirarnos aos ollos.

ISTO NON CAE SE NON
EMPUXAMOS

POR UN BLOQUE
NEGRO NA
MANIFESTACIÓN

- - - - -

"SITUAMOS O PUNTO DE INVERSIÓN, A SAÍDA DO DESERTO, O FIN DO CAPITAL NA INTENSIDADE DA CONEXIÓN QUE CADA UN CONSEGUE ESTABELECE ENTRE O QUE VIVE E O QUE PENSA. CONTRA OS DEFENSORES DO LIBERALISMO EXISTENCIAL, NON ACEITAMOS QUE SE TRATE DUNHA CUESTIÓN PRIVADA, UN PROBLEMA INDIVIDUAL, UNHA CUESTIÓN DE CARÁCTER. ANTES POLO CONTRARIO, O PUNTO DE PARTIDA É A CERTEZA DE QUE A CONEXIÓN DEPENDE DA CONSTRUCCIÓN DE MUNDOS PARTILLADOS, DO FEITO DE PÓR EN COMÚN MEDIOS EFECTIVOS."

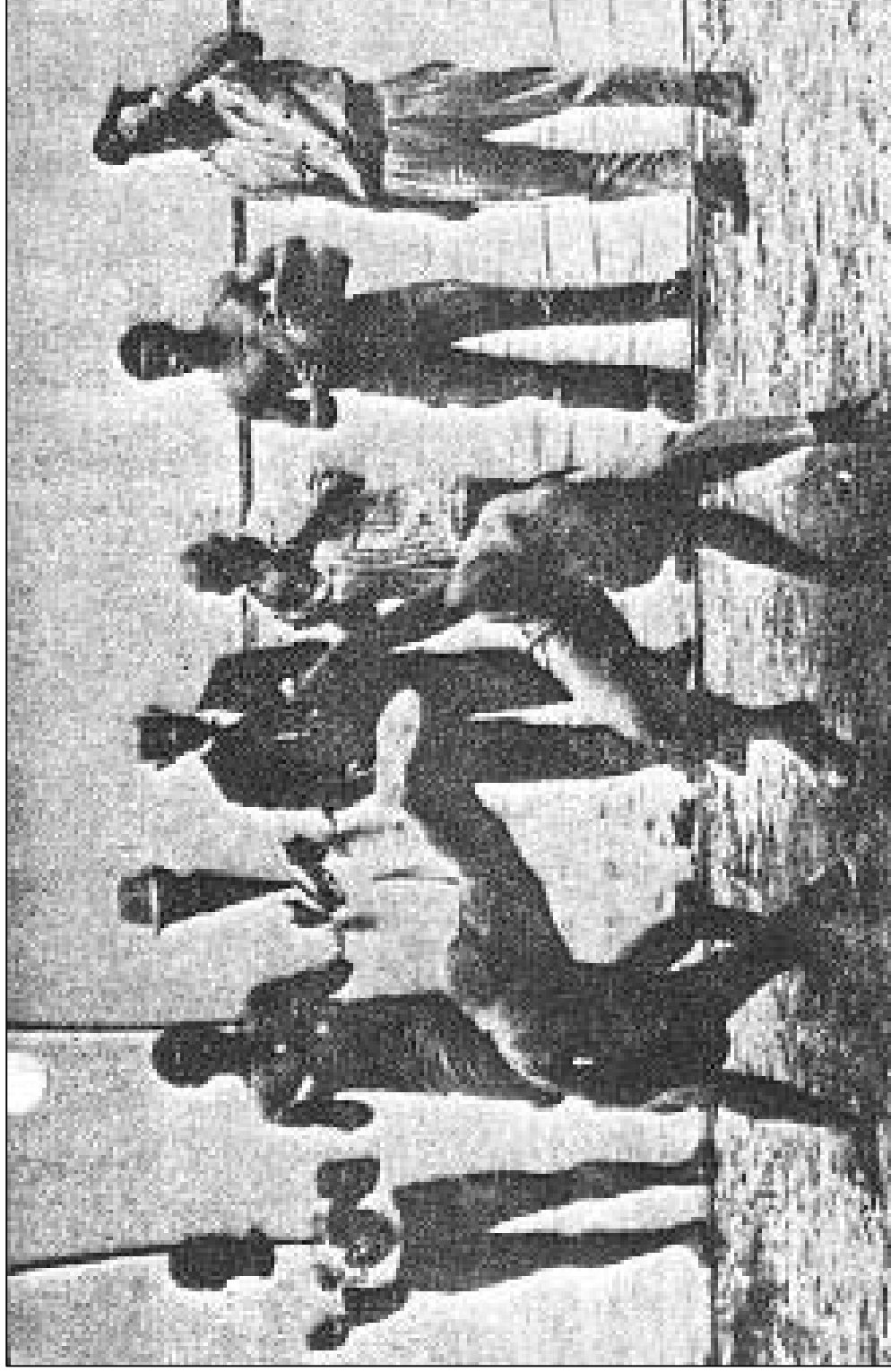

POTLACH

"A FORZA DAQUILO
QUE CHAMAMOS
POLÍTICA EXTÁTICA
NON PROVÉN DUN
FÓRA SUBSTANCIAL
SENÓN DO DESVÍO,
DA PEQUENA
VARIACIÓN, DOS
REMÚÑOS QUE,
PARTINDO DO
INTERIOR DO
SISTEMA,
EMPÚXANO
LOCALMENTE CARA
AO SEU PUNTO DE
RUPTURA E POR
TANTO DAS
INTENSIDADES QUE
AÍND A SE DAN
ENTRE FORMAS-
DE-VIDA, A PESAR
DA ATENUACIÓN
DAS INTENSIDADES
QUE ESTAS
MANTENÉN.

MAÍS PRECISAMENTE,
PROVÉN DO DESEXO
QUE EXCEDE O FLUXO
NA MEDIDA EN QUE O
NUTRE SEN SER NEL
TRAZÁBEL, EN QUE
PASA BAIXO O SEU
TRAZADO E QUE ÁS
VECES SE FIXA,
INSTÁLIRASE ENTRE
LINHAS FORMAS-DE-
VIDA QUE XOGAN, EN
SITUACIÓN, O PAPEL
DE ATRACTORES,
COMO SE SABE, ESTÁ
NA NATUREZA DO
DESEXO NON DEIXAR
PEGADAS ALÍ POR
ONDE PASE."

"PODERÁN DICIERNOS: AO FACER A APOLOGIA DAS INTENSIDADES EMOCIONAIS VIVIDAS EN COMÚN, IMOS AO ENCONTRO DO QUE OS SERES VIVOS REIVINDICAN PARA VIVIR, NONEADAMENTE A CALMA E A DELICADEZA ? VENDIDAS DE FEITO MOI CARO, COMO SE DE PRODUTOS RAREFEITOS SE TRATASE. SE QUEREMOS CON ISTO DICIR QUE ESTE NOSO PLUNTO DE VISTA É INCOMPATIBEL COS LECERES AUTORIZADOS, ATÉ MESMO OS FANÁTICOS DOS DEPORTES DE INVERNO VOS

DIRÁN QUE VER ARDER TODAS AS ESTANCIAS DE SKI E DEVOLVER O ESPAZO AS MARMOTAS, NON SERÍA LINHA GRAN PERDA. POLO CONTRARIO, NON TEMOS NADA CONTRA A DELICADEZA E A DOZURA QUE CADA SER VIVO MENTRES VIVO CONTÉN EN SI.
"TALVEZ A VIDA SEXA ALGO DE DELICADO E DOCE", CALQUERA ERVIÑA SABE ISTO MELLOR DO QUE TODOS OS CIDADÁNS NESTE MUNDO."

"UN DESEÑO DE
ABSOLUTO QUE NADA
TERRESTRE PODE XA
SATISFACER. ESTA
INSACIABILIDADE É A
PALANCA CENTRAL TANTO
DO CONSUMO COMO DA
SÚA SUBVERSIÓN. É DE
PREVER UNHA
COMUNIZACIÓN DOS
CORPOS."

"ESOS DEVIRES,
EN VÍAS DE RUPTURA,
SUPONEN QUE NUN MOMENTO DA
EXPERIENCIA VIVIDA OS CORPOS PASEN POLO
AGUDO SENTIMENTO DE QUE TODO ISTO
PODE REMATAR ABRUPTAMENTE,
NUN OU OUTRO MOMENTO,
QUE A NADA,
QUE O SILENCIO,
QUE A MORTE ESTÁN AO ALCANCE DO CORPO
E O XESTO.
ISTO PODE ACABAR.
A AMEAZA."

TIQQUN

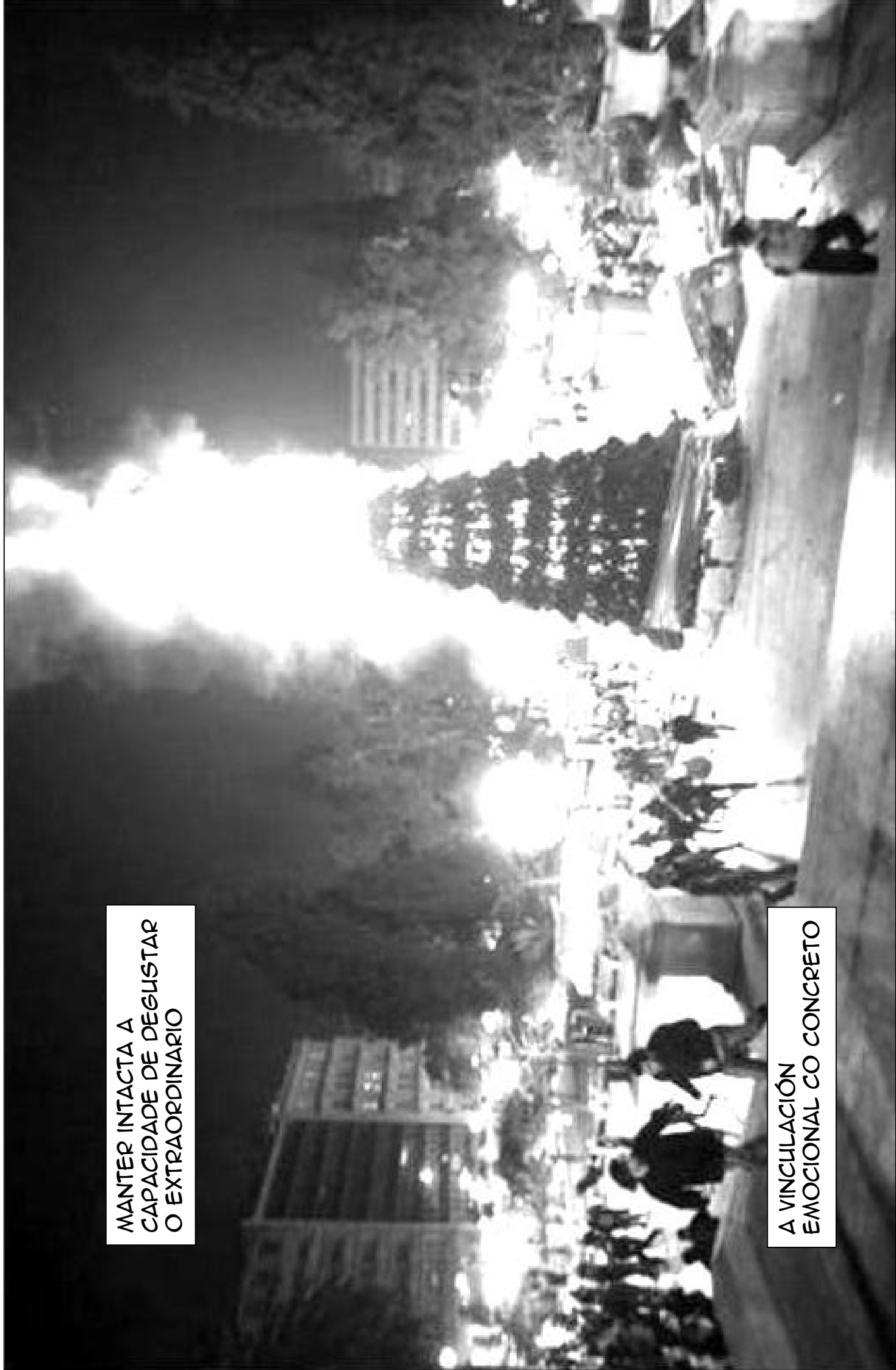

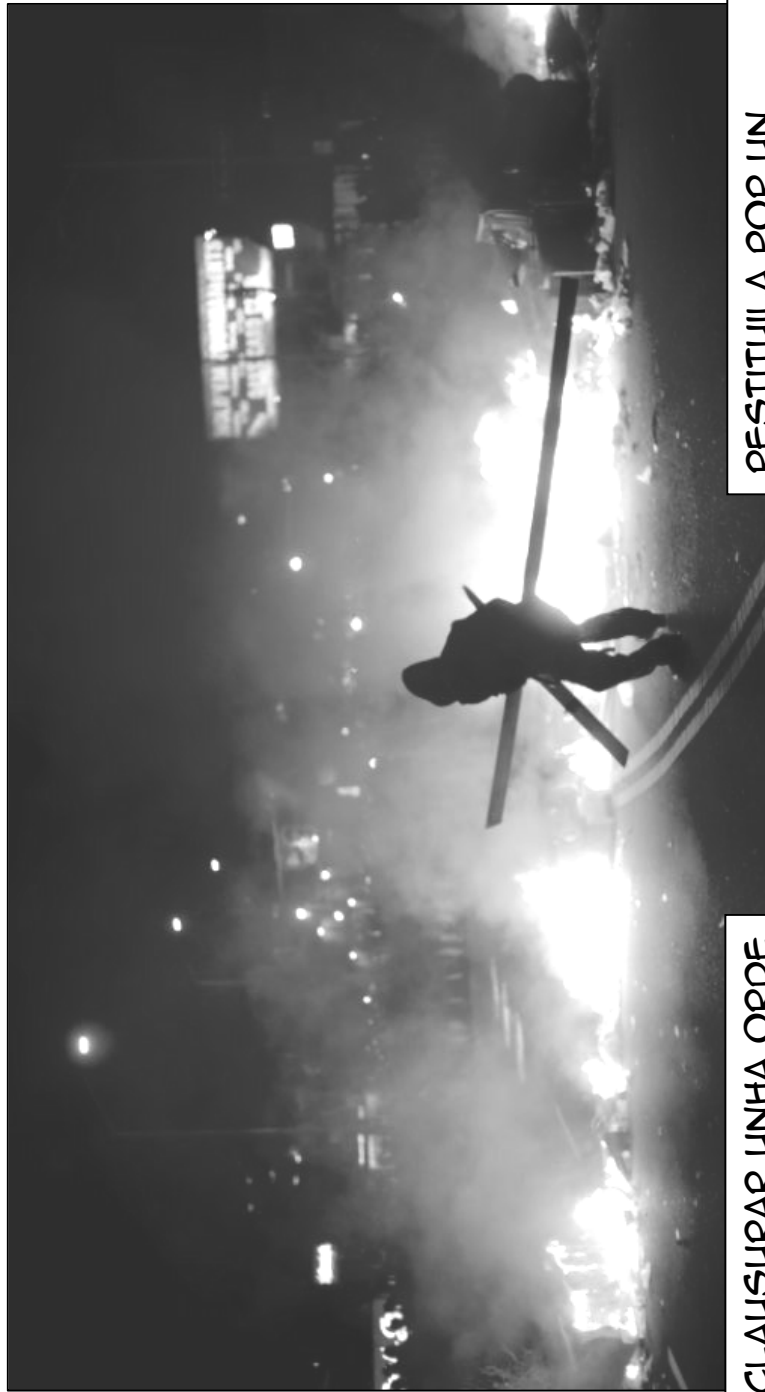
EN DIANTE A ÚNICA OPCIÓN QUE
TENEN OS SERES HUMANOS
PARA SER É A DE SEPARARSE
DEFINITIVAMENTE DE CALQUERA
"UTOPÍA CONCRETA".

MANTER INTACTA A
CAPACIDADE DE DEGUSTAR
O EXTRAORDINARIO

A VINCULACIÓN
EMOCIONAL CO CONCRETO

CLAUSURAR UNHA ORDE

RESTITUIA POR UN
TEMPO NOVO

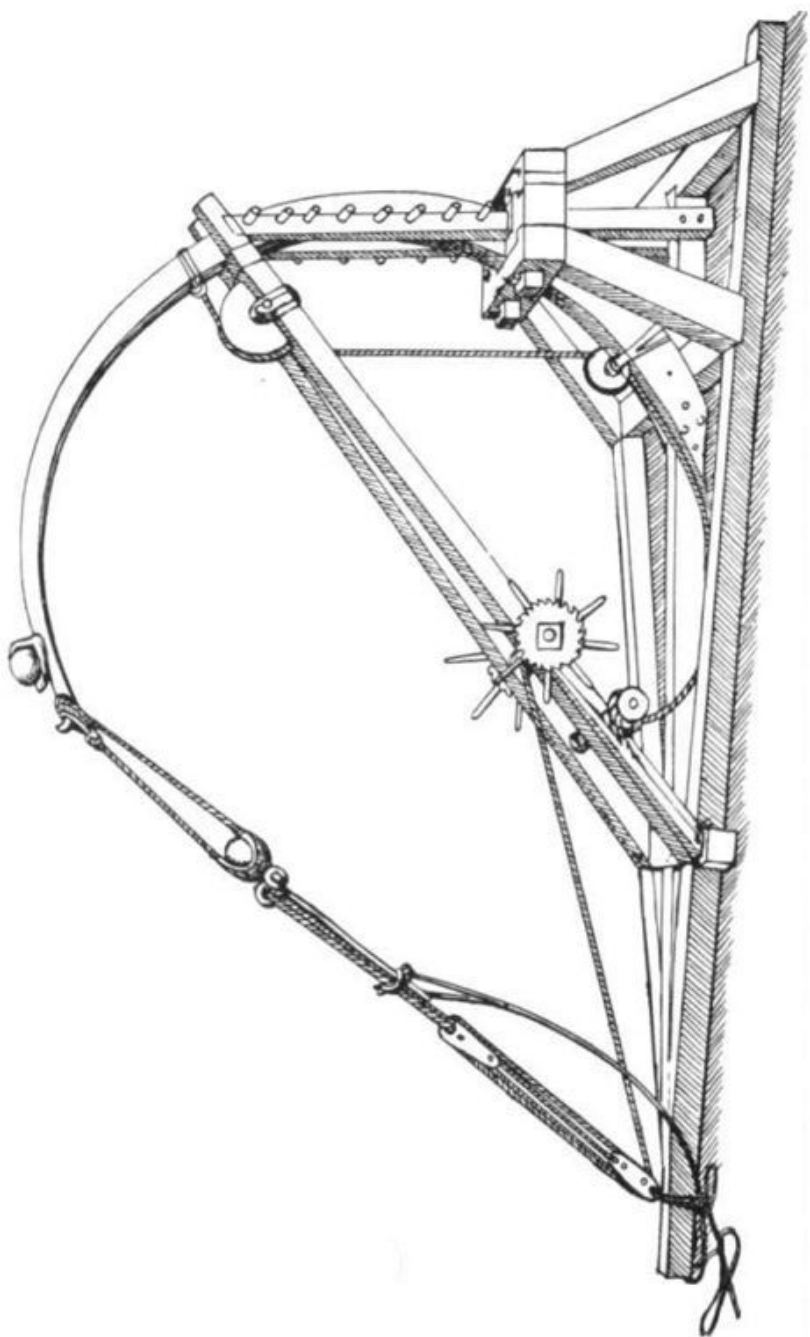
ALGUNHAS XA
VISTEN A
DETERMINACIÓN

A DESERCIÓN E A
CATARSE

A RESISTENCIA E A
REALIZACIÓN

...FUGARNOS EN HELICOPTERO OUTRA VEZ

COMENZAR

“As estratexias de resistencia poden tornarse estratexias de autoridade: o caos recreará unha xerarquía nas relacións sociais a menos que loitemos contra nós mesmos á vez que loitamos contra o mundo, algo de nós mesmos que se formou como parte deste mundo: crecimos dentro dos límites morais e políticos que este mundo fixou, dentro das ataduras político-morais nas que os seres se crean...”

A (auto)destrución é creación. Texto aparecido durante a revolta de Decembro de 2008 en Grecia, asinado por ‘Mozas en revolta’

Seguimos rumiando esta bofetada.

Buscamos a apertura à abundancia, ao devir, á incommensurábel multiplicidade do mundo... ao respecto polo que non podemos ver. E neste sentido, vemos claramente o materialismo das vellas correntes antisistema como unha das súas debilidades.

Tomar posicións alén do ben e do mal, e aseguralas colectivamente. Iso si que nos convirte nunha ameaza para o vello mundo... Mais precisamos as autodestrucións. Demoler a propia vida. Recoñecer e incendiar as estruturas internas que impiden tanto o noso desenvolvemento individual como a posibilidade de que establezamos reciprocidades duradeiras.

E precisamos comezar a desertar/sabotar tamén as estruturas externas (familia-traballo-consumo-estado...), para ir atopando aquilo de nós que queremos queimar.

Ben de merda que temos dentro... Que cada quen comece por onde lle saia, todo fai falla.

Puentear. Experimentar. Abolir todas as separacións. Ampliar os reductos nos que podemos desterrar a economía, a política, o patriarado, a comunicación tecnolóxica... Mirarnos aos ollos. Abolir a arte, e volcar en todas as nosas actividades a experiencia estética. Estética. Sere. Con formas indubidabelmente cambiantes. Xa que non queremos sinalar verdade ningunha. Emitir sinais para as persoas afíns, ás que precisamos. E ver que pasa.

Abolir o Obxectivo, a Verdade, en cada unha das cabezas. Porque non é xa máis que un outro instrumento de separación.

Por iso, buscaremos nos desexos até dar con aqueles persoais e auténticos, e os sementaremos ben fondo detrás dos ollos.

Un deles é transversal a todos os demais: o desexo de superación das condicións presentes. De embate contra o que impide o noso desenvolvemento. Non é máis que o vello desexo de auto-realización da vida, da eterna mudanza cíclica, da que non somos máis que unha outra expresión... Dotarnos da capacidade para levalo a cabo. By any means necessary.

E somos conscientes dos modelos e crenzas herdadas en canto ao que unha *subversión* é (guerra, heroes, batallas, ...), por iso queremos decondicionarnos deles. E tamén de todo o demais.

Propoñémonos dar un paso fóra da luz dos focos, para abrir a posibilidade de atoparnos de volta, máis aló do espectáculo que deviu máis que nunca relación social. Habitar a néboa, e desenvolver a nosa capacidade de atención dun xeito adecuado a ese medio, coa vontade de recuperar a autenticidade do que non viches se non estuveches alí, do que só puidiches observar durante uns instantes. Do inmediato, do sensíbel.